

vægtig falder Ansvarret derfor paa den, der bringer det i Fare og forgifter dets Aand. Det, vi i denne Stund derfor ønsker at sige til Norge, er dette: Har vi end vore Fejl, og har vi i den nuværende offentlige Debat Norge og Danmark imellem maaske tiet for længe og derved forsømt i Tide at retlede den norske Offentlighed med Hensyn til vor Stilling, saa maa vi dog advare imod, at man ogsaa i den politiske Vurdering af os bedømmer os forkert. Vi maa sige til Nordmændene, at de maa ikke gøre dette Mellemværende vanskeligere, end det er, ved at gaa ud fra falske Forudsætninger, og frem for alt maa de ikke tro; saaledes som „Tidens Tegn“, at man kan slaa os i Ansigtet og dog samtidig være Venner med os. Det er bydende nødvendigt, jeg tror, det er langt mere nødvendigt end Overvaagelsen af Alverdens diplomatiske og taktiske Hensyn, at dette bliver gjort Nordmændene klart, inden den antidanske Bevægelse deroppe helt tager Magten over Besindigheden, saa klart som et samlet Folks Enighed alene kan gøre det. Kunda kan vi siges at have vor Del af Ansvarlet i Orden. Saa maa det staa til Norge selv, om man vil gaa videre og tage Konsekvenserne.

Sagens Realiteter er vi i intet Tilfælde bange for. Hvad end der maa blive rejst af Krav i Norge, hvad der saa end maa blive fremført af historisk Materiale mod os, ved vi henede, at vi baade har vor Samvittighed og vore Papirer i Orden, og at baade de faktiske Forhold og retsgyldige Overenskomster over alt underbygger vor Ret. Var dette ikke Tilfældet, saa stod vi overhovedet ikke, hvor vi staa, saa vilde de Problemer, Norge nu har rejst, ikke eksistere; thi vi forfægter ikke tvivlsomme Sager. Men hermed føres jeg ind paa de nuværende specielle Forhandlingsemner, som jeg altsaa vil holde mig borte fra, idet jeg til Genæld saa meget stærkere vil ønske, at man gennem en hel anden Slags Forhandling kunde finde et Middel til een Gang for alle at faa samtlige de Vrangforestillinger, der forgifter Forholdet mellem Norge og Danmark, bragt ud af Verden. Dette skulde imidlertid ikke ske i en hemmelig Kommission eller i lukkede Stortings- og Rigsdagsmøder; thi alt det, der staaar Norge og Danmark imellem, lige fra de mindste Smaating, hvis Aktualitet vi henede lever i lykkelig Uvidenhed om, til virkelig store historiske Problemer — lige fra Torden-skjolds Kiste til Kieler-Traktatens Konsekvenser —, kræver begge Folk som Auditorium, og det Materiale, der gensidig kan fremføres, maa ligge aabent for alle. I Mod-

sætning hertil tror jeg, at ingen af de nu anvendte Former for Taktik i dette Spørgsmaal, hverken Kraftudtrykkene eller det fornemme Laden-som-intet kan føre til Udrensning af den Atmosfære mellem de to Folk, hvis voksende Tordenstemning burde følges med Bekymring af enhver besindig Mand og Kvinde paa begge Sider Skagerak.

Det Uvejr, der staaar truende over Europas storpolitiske Himmel, bør yderligere tilskynde os til at faa vor egen Horizont heroppe rensat det mest mulige. Thi de Problemer, der allerede nu er i saa forfærdende Udvikling over det styrtefærdige Europa, vil henvende sig til Norden med langt større Opgaver end dem, der indeholdes i det praktiske Samarbejde eller den politiske Fællesorientering, som man nu neppe vover at tale om. Det er selve den nordiske Race, det gælder. Hævet over økonomisk Sammenbrud, over Døgnets Sorger, staaar Bevarelsen af Folkets Karakter. Med Verdenskrigens Resultater, med Tysklands Sammenbrud er fremmede Folkeracer rykket frem til umiddelbart udenfor Nordens Døre. Vi ønsker venskabeligt Samarbejde til alle Sider, og mulige Sympatier kan knytte os til højre eller venstre, men som Race staaar Nordens tre Hovedfolk snart sagt alene paa deres Post i det Hjørne af Nordeuropa, hvorfra vi vel alle ønsker, at nordisk Frihed, Sundhed og Kultur stadig skal udgaa.

I en saadan Situation synes det dobbelt ansvarsfuldt for den, der ved unødigt Splitelse svækker Nordens samlede Modstandsevne og dens Ekspansionskraft. Indser man derfor det norsk-danske Mellemværende fulde Konsekvenser, som jeg her har forsøgt at ridse op, hvis der nu ikke drejes af, maa man, alle Vanskeligheder til Trods, have Lov til at sætte sin Lid til, at dette Mellemværende maa kunne afløses af sund, gensidig Forstaaelse. Men den eneste Vej, jeg tror fører hertil, og den, til hvis Fordel jeg har taget Ordet, maa lægges efter følgende Synsvinkel: Lad os her i Norden snakke mindre om hinanden og mere med hinanden.

A. C. Mortensen: Jeg vil gerne rette en Henstilling til den højtærede Landbrugsminister om at drage Omsorg for en mere lempelig Ordning med Hensyn til Inkassationen af de Renter, Statshusmændene skal betale til Statskassen. Nu er det saaledes, at hvis en Husmand ikke har kunnet betale sine Renter til den 20. i den Maaned, der følger efter Terminen, overgives Fordringen straks til en Sagfører til Inkassation, og